

روایت

کانادا با سریلندی حذف شد

جسی مارش، موفق اما قابل نقد

تیم ملی کانادا با وجود ارائه نمایشی امیدوارکننده برابر مراکش، در مرحله یک هشتم نهایی جام جهانی ۲۰۲۶ با شکست ۳ بر صفر از ادامه رقابت‌ها بازماند تا رؤیای شاگردان جسی مارش در شهر هیوستون به پایان برسد. با این حال، عملکرد کانادایی‌ها نشان داد که فوتبال این کشور وارد مرحله‌ای تازه شده و می‌تواند در سال‌های آینده به یکی از قدرت‌های نوظهور فوتبال جهان تبدیل شود. مراکش یکی از رقبای سرسخت جهان وارد این مسابقه شده بود، با دیگر کیفیت و تجربه خود را به نمایش گذاشت. تیم آفریقایی اگرچه در بخش‌هایی از مسابقه تحت فشار قرار داشت، اما با استفاده از اشتباهات حریف و بهره‌گیری از فرصت‌هایش، سه بار توسط عزالدین اوناحی و سفیان رحیمی به گل رسید و مقتدرانه راهی مرحله یک چهارم نهایی شد.

بازی خوب اما نتیجه صفر

کانادا برخلاف نتیجه نهایی، شروع بسیار خوبی داشت و در نیمه نخست حتی تیم برتر میدان بود. شاگردان مارش با پرس شدید، حملات متوالی و ایجاد چند موقعیت خطرناک، مراکش را وادار به عقب‌نشینی کردند و چندین ضربه کرنر نیز به دست آوردند. مشکل همیشگی کانادا اما بار دیگر خود را نشان داد: ضعف در تمام‌کنندگی. مهاجمان این تیم نتوانستند در موقعیت‌های مناسب استفاده کنند و همین مسأله باعث شد نیمه نخست بدون گل به پایان برسد. در آغاز نیمه دوم، یک اشتباه دفاعی سرنوشت بازی را تغییر داد. مراکش از یک ضربه ایستگاهی نهایت استفاده را برد و اوناحی گل نخست را به ثمر رساند. کانادا برای جبران جلو کشید، اما همین موضوع فضاهای بیشتری را اختیار مراکشی‌ها قرار داد تا در ادامه توسط اوناحی و رحیمی دو گل دیگر نیز به ثمر برسد.

آینده‌ای روشن برای فوتبال کانادا

اگرچه حذف از جام جهانی برای کانادایی‌ها تلخ بود، اما این تیم در مجموع فراتر از انتظار ظاهر شد. پیش از آغاز مسابقات کمتر کسی تصور می‌کرد کانادا بتواند از مرحله گروهی صعود کند، اما این تیم نه تنها به جمع ۱۶ تیم برتر رسید، بلکه در بسیاری از دفاعی برابر یکی از مدعیان اصلی جام نیز فوتبال قابل قبولی ارائه داد. نکته امیدوارکننده برای کانادا، میانگین سنی پایین ترکیب این تیم است. بسیاری از بازیکنان کلیدی این نسل در جام جهانی ۲۰۲۰ نیز در اوج دوران حرفه‌ای خود خواهند بود و می‌توانند با تجربه بیشتر، نتایج بهتری کسب کنند.

از سوی دیگر، این جام جهانی جایگاه فوتبال را در کانادا نیز ارتقا داد. میلیون‌ها نفر مسابقات تیم ملی را دنبال کردند و موفقیت‌های این تیم باعث شد فوتبال بیش از گذشته در میان محبوب‌ترین ورزش‌های کشور قرار گیرد.

مارش: موفق اما قابل نقد

جسی مارش بدون تردید یکی از عوامل اصلی پیشرفت فوتبال کانادا در سال‌های اخیر بوده است. او تیمی ساخت که توانست با اعتمادبه‌نفس برابر قدرت‌های بزرگ جهان رقابت کند و تصویر تازه‌ای از فوتبال کانادا ارائه دهد.

با این حال، عملکرد او در این مسابقه خالی از انتقاد نبود. بسیاری معتقدند سرمربی کانادا از استفاده از بازیکنان ذخیره، به‌ویژه مهاجم جوان پرامیس دیویو، بیش از حد محافظه‌کار عمل کرد. این مهاجم که هر زمان فرصت بازی پیدا کرده بود نمایش مؤثری داشت، تنها از دقیقه ۷۹ وارد زمین شد؛ زمانی که کار برای بازگشت کانادا بسیار دشوار شده بود.

کارشناسان معتقدند مارش برای ادامه پروژه موفق خود تا جام جهانی ۲۰۳۰، شاید به یک کادر فنی باتجربه‌تر در کنار خود نیاز داشته باشد.

تیمی بدون نقطه ضعف

در سوی مقابل، مراکش بار دیگر نشان داد که حضورش در جمع قدرت‌های فوتبال جهان اتفاقی نیست. شیرهای اطلس اکنون ۳۴ مسابقه متوالی را در وقت قانونی بدون شکست پشت سر گذاشته‌اند؛ آثاری که جایگاه این تیم را در میان مدعیان قهرمانی تثبیت می‌کند. آنها شاید از نظر مالکیت توپ برتر نبودند، اما در استفاده از ضربات ایستگاهی، سازمان دفاعی، مدیریت جریان مسابقه و بهره‌برداری از فرصت‌ها، عملکردی کم‌نقص داشتند. یاسین بونو نیز هر زمان لازم بود با واکنش‌های مطمئن خود از دروازه تیمش محافظت کرد.

مراکش در مرحله قبل پس از ۱۴۰ دقیقه نبرد سخت مقابل هلند و سپس این دیدار پرفشار برابر کانادا، همچنان از نظر ذهنی و تاکتیکی آماده نشان داد و حالا با اعتمادبه‌نفس فراوان به استقبال دیدار مرحله یک چهارم نهایی برابر فرانسه خواهد رفت. با کیفیتی که مراکش تاکنون به نمایش گذاشته، بسیاری از کارشناسان معتقدند این تیم توانایی تکرار شگفتی جام جهانی ۲۰۲۲، و حتی رسیدن به مراحل پایانی رقابت‌ها را دارد؛ تیمی که دیگر نمی‌توان آن را یک شگفتی دانست، بلکه باید از آن به عنوان یکی از مدعیان جدی قهرمانی جام جهانی ۲۰۲۶ یاد کرد.

فرانسه پس از پیروزی در جنگ فیلادلفیا، به مراکش رسید

کثیف بازی!

گزارش یک

جشن فرانسوی‌ها نشان دهنده داستان بازی بود. به رهبری کاپیتانشان کیلیان امباپه، بازیکنان به سمت هواداران فرانسوی رفتند و با آهنگ «Free from Desire» جشن گرفتند. تا حدود ۷۰ دقیقه، پاراگوئه با بازی فشرده و سازمان یافته، فرانسه را تحت فشار گذاشته بود و با تمرکز و کمی بازی فیزیکی و زیرکانه، کار را برای آنها سخت کرده بود. آنها با ایجاد درگیری، فشار روانی و تحریک بازیکنان فرانسوی، ریتم بازی را به هم زده بودند. اما در نهایت، یکی از بازیکنان فرانسه خط دفاع را شکست. دزیره دونه، بازیکن تعویضی، با حرکت تکنیکی وارد محوطه جریمه شد و با خطای دیگو گومز سرنگون شد. پس از بررسی VAR، امباپه پناثی را تبدیل به گل کرد.

رفتار آزادهنده

حتی بعد از آن هم پاراگوئه همچنان با احتیاط بازی می‌کرد، اما بیشتر تلاش این بود که با روش‌های خارج از جریان عادی بازی، تمرکز حریف را به هم بزنند. در یک مقطع، تحسین برای سرسختی و بازی فیزیکی پاراگوئه جای خود را به خشم داد. سبک بازی آنها از یک تاکتیک هوشمندانه و رقابتی، به رفتاری آزادهنده و خشن تبدیل شد. ماتیاس گالازا، هافبک ریورپلاته، نقش اصلی را در این جنجال‌ها داشت. در نیمه اول، بدون توپ با امباپه درگیر شد و به نظر رسید با دست به او ضربه زده است. در نیمه دوم او باعث شد داور به اشتباه به مایکل اولیسه کارت زرد نشان دهد. در صحنه‌ای دیگر، اولیسه پیران او را کشید اما گالازا طوری وانمود کرد که انگار خطای شدیدی رخ داده است. قبل از پناثی امباپه، گوستاو ولاسکوئز هم روی نقطه پناثی دخالت کرد تا تمرکز بازیکنان فرانسه را به هم بزند. در این بین، عثمان دمبله توپ را در دست داشت تا توجه‌ها از امباپه دور شود و حتی با آراش و متسخر بازیکنان فرانسه را به هم زد. در این صحنه‌ها از امباپه دور شد و حتی با آراش و متسخر هم در دقایق پایانی ظاهر ضربه‌ای دریافت کرد و دیدیه دشان بارها با نارضایتی به سمت نیمکت پاراگوئه

نگاه کرد؛ جایی که بازیکنان تعویضی مدام برای اعتراض به داور وارد زمین می‌شدند.

مشتهای گره کرده

بعد از صعود به یک چهارم نهایی، دشان گفت پاراگوئه از «تمام ترندهای ممکن» استفاده کرده و رفتارهای نیمکت آنها «غیرضروری گرفتند. تا حد قابل اجتناب» بوده است. در سوت پایان، امباپه مشت‌هایش را گره کرد و وقتی اورلاندو کیل، دروازه‌بان پاراگوئه، برای دست دادن جلو آمد، به نظر رسید او را نادیده گرفت. کیل هم در واکنش توپ را به سمت پشت امباپه پرتاب کرد. دشان گفت برای جلوگیری از درگیری، دو بازیکن فیزیکی و باتجربه‌اش را از روی نیمکت فرستاده تا از امباپه محافظت کنند و نگذارند وارد تنش‌های پایانی شود. امباپه بعد از بازی گفت فرانسه فقط یک تیم تکنیکی نیست و اگر لازم باشد، بازی فیزیکی و گاهی کثیف هم انجام می‌دهد. او تأکید کرد که آنها از حریف بهتر بوده‌اند. او همچنین گفت: «آنها فکر می‌کردند ما فقط فوتبال نمایشی بازی می‌کنیم، اما فوتبال این نیست. ما امروز نشان دادیم می‌توانیم در چنین شرایطی هم برنده شویم.»

داوری ضعیف

با این حال، بخشی از ناراحتی فرانسه به داور هم مربوط بود؛ آنها معتقد بودند داور نتوانسته بازی خشن و تحریک‌آمیز پاراگوئه را کنترل کند. نکته جالب این بود که در بازی‌ای با این حجم از تنش، هیچ بازیکن پاراگوئه تا قبل از پایان مسابقه کارت زرد نگرفت و تنها یک کارت زرد پس از سوت پایان به یکی از اعضای کادر فنی آنها داده شد. رایان شرکی، هافبک فرانسوی که به عنوان بازیکن تعویضی وارد زمین شد، گفت: «چند کارت گرفتند؛ سی تا؟ چهل تا؟ و هیچ خطا کردیم؟» برای کسانی که بازی را دیده‌اند، این حرف ممکن است اغراق‌آمیز به نظر برسد، اما در واقع آمار رسمی نشان می‌دهد پاراگوئه ۱۱ خطا انجام داد و فرانسه ۱۳ خطا. با این حال، این فقط خطاهایی بود که داور آنها را اعلام کرد. فرانسه سه کارت زرد گرفت و پاراگوئه هیچ کارت زردی دریافت نکرد. این جام جهانی به خاطر سیاست داور فیفا و هدایت بی‌رولیتی کولینا، داور

سابق، با رویکردی نرم‌تر و اجازه بیشتر برای جریان بازی شناخته می‌شود. قبل از مسابقات هم قوانین جدیدی برای کاهش اتلاف وقت، مثل تمارض یا تعویض‌های وقت‌کشی، وضع شده بود. اما این بازی نشان داد که این رویکرد ممکن است بیش از حد به سمت آسان گرفتن رفته باشد؛ به شکلی که بعضی خطاها نادیده گرفته شد و کیفیت بازی تحت تأثیر قرار گرفت. روزنامه فرانسوی «اکیپ» هم در ارزیابی خود، عملکرد داور را نمره ۱ از ۱۰ داد.

یک رسوایی کامل

در استودیوهای تلویزیونی، رفتار پاراگوئه به شدت مورد انتقاد قرار گرفت. در سی‌سی، جو هارت، دروازه‌بان سابق انگلیس و منیجر استریتی، عملکرد بازیکنان پاراگوئه را «یک رسوایی کامل» توصیف کرد. او در دقیقه ۵۰ با ضربه‌ای از هشت بازیکنان پاراگوئه در زمین بیرون می‌کشید و تأکید کرد هرگز دوست ندارد این‌طور برنده شود یا چنین فوتبالی بازی کند. زلان ابراهیموویچ هم معتقد بود پاراگوئه مستحق کارت قرمز بوده و گفت: «فوتبال برنده‌اش شد» و تمایلی به صحبت درباره پاراگوئه نداشت. با

این حال، برخی دیدگاه متفاوتی داشتند و معتقد بودند پاراگوئه حق دارد از هر ضعف احتمالی حریف، حتی داور، برای گرفتن برتری استفاده کند؛ حتی اگر این روش‌ها بین المللی نمونه‌های مشابیه زیادی وجود داشته و مربیانی مثل ژوزه مورینیو و دیگو سیمونه هم در گذشته از روش‌های فشرده و مریز در بازی‌های حذفی استفاده کرده‌اند. در این دیدگاه، مشکل اصلی پاراگوئه لزوماً تلاش آنها نبود، بلکه ناتوانی داور در کنترل این رفتارها بود. در پایان، حتی وقتی فرانسه به خاطر خطاهای نسبتاً جزئی کارت زرد می‌گرفت، برخی این احساس را داشتند که داور در عمل به نفع پاراگوئه اجازه دارد و بازی بیش از حد خشن و نامنظم شود. با وجود این فضای جنجالی، فرانسه توانست از یک شب سخت عبور کند. البته مقاومت پاراگوئه فقط به «ترندها» محدود نبود و آنها با یک برنامه تاکتیکی مشخص مقابل تیمی پرستاره وارد میدان شده بودند. از نظر ارزش ترکیب (بر اساس ترنسفرمارکت)، تیم فرانسه بیش از هشت برابر پاراگوئه ارزش داشت و بخش بزرگی از ارزش پاراگوئه هم مربوط به چند بازیکن لژیونر در لیگ‌های اروپایی بود.

نگاه تاکتیکی

باید دقت کنیم که در مورد این نوع برنامه تاکتیکی دچار نگاه تحقیرآمیز نشویم. پاراگوئه حق دارد دفاع کند، فشرده بازی کند، جریان مسابقه را کند کند و فضاها را پشت خط دفاعی پنج نفره‌اش ببندد، مخصوصاً در بازی‌ای که در دمای حدود ۱۰۰ درجه فارنهایت فوتبال بازی می‌شود. این کار توهین به بقا مقابل تیم قدرتمند و محبوب فرانسه است. وقتی پاراگوئه تلاش کرد هجومی‌تر بازی کند، مقابل آمریکا به هم ریخت، بنابراین طبیعی است که برابر فرانسه هم محتاط‌تر بازی کند. این سبک شاید از نظر زیبایی جذاب نباشد،

عکس: Getty Images

اما در بستن فضاها و محدود کردن بازی بازیکنان خلاق فرانسه، نوعی کارایی و حتی «زیبایی تاکتیکی» دارد. دیدیه دشان هم گفت: «این فوتبالی نیست که مردم را به ورزشگاه بکشاند، اما آنها خیلی خوب دفاع کردند.» با این حال، بسیاری این سبک را دوست نداشتند و آن را نیازمند داور سختگیرانه‌تری دانستند. در سوی دیگر، بازیکنان فرانسه هم از این شرایط ناراضی بودند و احساس جنگندگی در تیمشان را برجسته کردند. رایان شرکی هم گفت فرانسه در این بازی نشان داد تیمی «چنگو» است و تأکید کرد: «هر کسی خواهد با ما وارد جنگ شود، ما هم آماده‌ایم.»

از حساس‌ترین مسابقات مرحله یک چهارم نهایی خواهد بود. با کیفیتی که مراکش مقابل برزیل در مرحله گروهی، هلند در یک‌شانزدهم می‌دانستند. اما اکنون حضور دوباره این تیم در مرحله یک چهارم نهایی، برای تبدیل شدن به تیمی برنده در دست‌کم بگیرد. در سوی مقابل، کانادا با وجود حذف، می‌تواند آینده را با امید نگاه کند. تیم مارش ثابت کرد توان رقابت با قدرت‌های فوتبال جهان را دارد، اما برای تبدیل شدن به تیمی برنده در دست‌کم بگیرد. کیفیت بیشتری در ضربات آرنایز برودند. این مسابقه بدون تردید یکی

پاسخ مربی مراکش به ادعای مارش

محمد وهبی، سرمربی مراکش، البته با نظر هم‌تای کانادایی خود موافق نبود. او در پاسخ به صحبت‌های مارش گفت: «کانادا از نظر شدت بازی عالی بود و ۹۸ دقیقه با انرژی بازی کرد. اما اینکه بگویم تیم بهتر بود، وقتی ۳ بر صفر شکست خورد، حرف عجیبی است. ما در نیمه دوم تیم برتر زمین بودیم.» واقعیت نیز همین بود؛ نیمه دوم کاملاً متفاوت از نیمه نخست پیش رفت. مراکش با افزایش سرعت گردش توپ و استفاده بهتر از فضاهای پشت مدافعان، کانادا را از نظر ذهنی و تاکتیکی فرسوده کرد.

استفاده از کوچک‌ترین فرصت‌ها

شاید مهم‌ترین درس این مسابقه برای کانادا این باشد که در مراحل حذفی جام جهانی، تیمی که بهتر بازی

تحت فشار قرار دادند.

آمار مسابقه نیز این برتری را تأیید می‌کرد. مراکش با وجود در اختیار داشتن مالکیت بیشتر، تنها یک شوت در نیمه اول ثبت کرد و امید گل این تیم تنها ۰.۲ بود؛ آثاری که برای یکی از مدعیان جام جهانی بسیار ضعیف به نظر می‌رسد. در مقابل، کانادا ۳۸ پاس در یک سوم هجومی زمین ثبت کرد، در حالی که مراکش تنها ۱۱ پاس در همان منطقه داشت. جانانجا دیوید و تانی اولواسی چندین بار تا آستانه گلزنی پیش رفتند، اما درخشش یاسین بونو، دروازه‌بان مراکش که خود متولد مونترال است، مانع فروپاشی تیمش شد. جسی مارش پس از مسابقه با وجود شکست سنگین، همچنان از عملکرد تیمش دفاع کرد و گفت: «ما تیم بهتر بودیم. مراکش فقط چند حرکت بهتر از ما انجام داد. از نظر برنامه بازی و شیوه فوتبالی که می‌خواستیم ارائه کنیم، مقابل تیمی قرار گرفتیم که مدت‌هاست شکست نخورده و تا آخرین لحظه آنها را تحت فشار گذاشتیم. نیمه اول و حتی ابتدای نیمه دوم، بازی کاملاً در اختیار ما بود. یک صحنه باعث شد نتیجه ۱-۰ شود؛ گرنه مسابقه متفاوت به ما بود.» اظهارات مارش شاید در نگاه اول اغراق‌آمیز به نظر برسد، اما بسیاری از دقایق مسابقه از این ادعا حمایت می‌کنند. مشکل کانادا نه در خلق موقعیت، بلکه در تبدیل آن‌ها به گل بود.

اوناحی: ستاره‌های که بازی را از بین بستان خارج کرد

اگر قرار باشد تنها یک بازیکن را عامل

نگاه

چهار سال پیش، حضور مراکش در جمع چهار تیم برتر جام جهانی، بسیاری را شگفت‌زده کرد. آن تیم به عنوان پدیده مسابقات شناخته می‌شد، تیمی که با استقامت دفاعی، شخصیت تاکتیکی و اعتماد به نفس توانست قدرت‌های سنتی فوتبال جهان را کنار بزند. اما جام جهانی ۲۰۲۶ نشان می‌دهد که دیگر نمی‌توان از مراکش با عنوان «شگفتی» یاد کرد. پیروزی ۳ بر صفر برابر کانادا در مرحله یک هشتم نهایی، بیش از آنکه تنها یک برد پرگل باشد، اثباتی دوباره بر این واقعیت بود که شیرهای اطلس اکنون عضوی از جمع مدعیان اصلی فوتبال جهان هستند.

روایت متفاوت

نتیجه نهایی شاید اختلاف فاحشی را نشان دهد، اما جریان مسابقه روایت متفاوتی داشت. کانادا به‌ویژه در نیمه نخست یکی از بهترین نمایش‌های خود در این جام را ارائه کرد و حتی در مقاطعی کاملاً بر بازی مسلط بود. با این حال، همان چیزی که تیم‌های بزرگ را از تیم‌های خوب متمایز می‌کند، در نهایت سرنوشت مسابقه را رقم زد؛ کیفیت در لحظات کلیدی کانادا شاید با نتیجه‌ای برابر در جام جهانی خداحافظی کرد، اما عملکرد این تیم به هیچ وجه مستحق شکست ۳ بر صفر نبود. شاگردان جسی مارش با پرس شدید، انتقال سریع توپ و خلق موقعیت‌های متعدد، مراکش را در نیمه نخست